

Двѣтъ момиченца го погледнаха, сѣкашѣ да се увѣрятѣ, че това не е сънъ и спокойно, бодро и радостно се притискаха о него. Толкова добъръ никой, никой не е бивалъ досега къмъ тѣхъ, освѣнъ леля имъ, която ги гледа повече отъ свои. И тѣ му подадоха ржчицитѣ си и го погледнаха въ очитѣ, които бащински гледаха тѣхнитѣ мили, дѣтски и умни очички, и съ пълна вѣра и бодростъ полетѣха навънъ.

III.

Когато остана самичкъ — стариятъ полковникъ се изтѣгна въ широкия си столъ и се вгледа въ тавана, като дѣвчеше края на чубучката си, която прѣмѣташе отъ единъ жгълъ на устата въ другъ. И пакъ я пълнѣше и пухкаше кълба димъ и колелца, които той гледаше потъналъ въ дълбоки мисли.

— Хмъ . . . хмъ . . . мърморѣше си той — колко мили, обични и довѣрчиви сж тия малки сърдчица, каква невинностъ блѣска въ хубавкитѣ имъ сини очи! Ей ти, глупчо, стари глупчо! Какво си знаелъ досега? Познавалъ ли си друго, освѣнъ новобранци, складове, заповѣди и сухи рапорти? Ами че ти си прѣкаралъ цѣлъ животъ въ ѣзда, въ обора при конетѣ, въ казармата при правилници и пушки и ни петъ минути близко до дѣцата, въ които е всичко чисто и мило . . .

Той въздѣхна тѣй дълбоко, че Диана дигна глава и я опрѣ о колѣното му.

— Да, да, Диана — продължи да мърмори той, като погали кучето по мекия грѣбъ. — Отсега и ти ще имашъ другари за игра.

— Ей, Иване! — извика плоквникътъ отеднажъ съ гласа на командиръ. — Точно въ четири часа да